



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν ἑστὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὅ κ' ἂν φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνδεκα τοῦ Νοεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.

Χίλια καὶ τετρακόσα σὺν ἑνὶ,
καὶ πέντε πανηγύρι ἑστὸν ντουνιά.

Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς, τσανάκια παστρικά,
ἀρχίζουσιν ἀνταπόκρισι μὲ κρυπτογραφικά.

Η.— Τώρα λοιπὸν ποῦ λὲς ἦλθα σὲ ξένα μέρη
καὶ παρακολουθῶ τὸν καπετὰν Δευτέρη.

Ἐγκώθηκαν οἱ Γάλλοι
καὶ ὑποδοχὴ μεγάλη
τοῦ γινέ' σ' τὸ Παρίσι.

Κι' ἔτρεξε καὶ ἄνας καὶ ἄλλος
μικρὸς τε καὶ μεγάλος
νὰ τὸν καλογνωρίσῃ.

Γιὰ τοῦτον, παλαβέ,
ἔπηγε καὶ ὁ Παινλεβέ
μ' ὅλους τοὺς Ὑπουργοὺς του καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι,
καὶ ἔφώναξε τὸ πλῆθος οὐρὰ γιὰ τὸν Δευτέρη.

Ἐν μέσῳ τόσης φούριας
δοξάζουν μιᾶς καινούριας
Ἑλλάδος Κυβερνήτη.

Ποῦ τσάκισε σπιρούνια
καὶ ἔμπηκε στὰ ρουθούνια
κάθε φαρμακομύτη.



Διάσημοι κι' επίσημοι προσέτρεξαν ανθρώποι
νὰ τὸν ἰδοῦν, μωρέ...
τὸν ἶδατε τὸν Κρητικό;... τὸν ἶδαμε νὰ τρώῃ
μὲ τὸν Πουανκαρέ.

Μ' ἐπισημότητες σοφαῖς
καὶ μὲ τῆς πρώταις κορυφαῖς
ἱσοῦγκριζε τὸ ποτήρι του.

Τὸν ἶδαμε μαζί μ' αὐτοὺς
κι' ὅλοι των μόσχους σιτευτοὺς
ἐσφαζαν γιὰ χατήρι του.

Τὰ χέρια των δαγκάνανε
μεγάλοι φαρμασόνιοι,
ὁποῦ τοὺς τρώῃ οἱ φθόνιοι.

Σὰν εἶδαν πῶς τοῦ ἴκάνανε
τιμαῖς καὶ μεγαλεῖα
καὶ μέσα στὴν Ἀγγλία.

Τὸν ἶδατε τὸν Κρητικό; στοῦ κόσμου τὸν ἀγῶνα;
ὁ Λόυδ Τζώρτζ τὸν κάλεσε μέσα στὴν Ἀλβιόνα.
Τί γεύματα δὲν ἔγιναν γι' αὐτὸν στὴν Ἑγγλιτέρα,
ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Ἀσκουῖθ συνέφαγ' ἐκεῖ πέρα.

Τὸν ἶδατε;... τὸν ἶδαμε... συναλαλάζουν πλήθη,
κι' ἀπὸ τὸν Λόρδο Δῆμαρχο τῆς Λόντρας προσεκλήθη.
Τὸν ἶδαμε, τὸν ἶδαμε... καὶ μὲς στὴ Δημάρχια
τῆς Λόντρας εὐωχία.

Καὶ λόγ' ἠκούσθησαν ἐκεῖ
τὰ μάλιστα σημαντικοὶ
περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ποῦ ρήτορες φενάκης
τὴν ἔστιβαν συχνάκις
γιὰ νὰ τῆς βγάλουν λάδι.

Τί κόσμον συνεκίνησε,
κι' ὁ Μπάλφουρ τὸν προσκύνησε,
καὶ τοῦκανε κουβέντα
μὲ τόσα κοπλιμέντα.

Τὸν ἶδατε;... τὸν ἶδαμε... μέγας ὁ Κρητικός,
τὸ διαλαοῦν κι' Ἑγγλέζοι,
κι' ὁ τῆς Ἀγγλίας Βασιλεὺς ὁ Συνταγματικός
εἶχε γι' αὐτὸν τραπέζι.

Καὶ πιθανὸν νὰ τοῦ βγάλαν καὶ λίγα μακαρόνια,
ὁποῦ πολλοὶ καὶ σὺ μοῦ λές
ὅτι φαγὶ πολυτελὲς
εἶναι σ' αὐτὰ τὰ χρόνια.

Ὅχι, δὲν πῆγε τοῦ κακοῦ
τόσος ἀγὼν τοῦ Κρητικοῦ
κι' ἔσκασαν οἱ Βαρῶνοι.

Δὲν εἴμπορεῖς, βρε Φασουλῆ,
νὰ νοιώσῃς τί χαρὰ τρελλῇ
τὸ στήθος μου φτερόνει.

Βγάξω τρανὴ λαλιά,
καὶ παῖζω τὰ βιολιά
καὶ παῖζω τὰ λαγούτα.

Καὶ τὴ χαρὰ δὲν κρύβω,
κι' ὅλο τὰ μάτια τρίβω.
καὶ λέω: τεῖναι τοῦτα...

Ἐξίσταμαι τρόντι τοιαῦτ' ἀκούων ἔπη
μεγάλα καὶ περίσσια...

Ἰδικός μας Κυβερνήτης τέτοιαις τιμαῖς νὰ βλέπῃ
σὲ Λόντρας καὶ Παρίσια.

Ἰδικός μας Κυβερνήτης τοσοῦτον νὰ τιμᾶται
ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς...
μένει μὲ στόμα χάσκον ἐκεῖνος, ποῦ θυμᾶται
τοὺς πρώτους μᾶς καιροὺς.

Ἰδικός μας Κυβερνήτης καὶ νὰ μὴ σιωπᾷ,
καὶ μὲ ζητιάνου δίσκο
πόρταις νὰ μὴ κτυπᾷ...
παράξενο τὸ βρίσκω.

Γιατί κι' ἡ Ρωμηοσύνη
τρανοὺς δὲν συνεχίνει
καὶ τότε, μαλαγάνα;

Κι' Εὐρώπαις καὶ Τουρκιαῖς
μόνον κατραπαχιαῖς
ἐδιναν στὴ ζητιάννα;

Πῶς τώρα δὲν μὲς κλαῖνε
καὶ τὴν Ἑλλάδα λένε
πολιτισμοῦ μητέρα;

Καὶ μὲ χαρὰς φωναῖς
ἢ πόρταις ἢ τραναῖς
ἀνοίγουν πέρα πέρα;

Πῶς στοὺς καιροὺς ἐκεῖνους μὲ τὴν παληὰ ρουτίνα,
ὀντάριον ὀκνόν,
δὲν ἔβλεπε κανένας μικρὰν φωτὸς ἀκτίνα
στό σκοτὸς τὸ πυκνόν;

Γιατί καὶ τὴν Ἑλλάδα μὲ δύναμι, μὲ σθένος
τὴν βλέπεῖς τώρα πιά;
γιατί δὲν ρουχαλίζει σὰν σκύλος ξαπλωμένος
ἐμπρὸς σὲ χασαπιά;

Γιατί, βρε πατριώτη,
ἐκεῖνον τὸν προδότη
παντοῦ τὸν ἐκτιμοῦν;

Καὶ τρέχουν τοῦτοι κι' ἄλλοι,
μικροῖτε καὶ μεγάλοι,
καὶ τὸν ἐπευφημοῦν;

Πῶς τόσον ἐξυμνεῖται;
πῶς κόσμος συγκινεῖται
μ' ἐνὸς προδότη λόγια,
ἐυλένε κουτομόγια,
κι' ὁ Λόυδ Τζώρτζ κι' ὁ Τζώρτζιλλ καὶ κάθε Τζώρτζης
εἶναι δικός μας φίλος καὶ Σύμμαχος μέγας; [ἄλλος

Μὰ πῶς θὰ σοῦ φανῇ
Ἰδικός μας Κυβερνήτης
τῆς Λόντρας νὰ γενῇ
ἐπίτιμος πολίτης;

Ἀπάντησις τοῦ Φασουλῆ
στὸν βλάμη του τὸν προσφιλή.

Ὅντως ἡ ψυχὴ μου χαίρει
γιὰ τῆς δόξαις τοῦ Λευτέρη,
κι' ἂν πολὺ τὸν ἐκτιμῶν σὲ Παρίσι καὶ σὲ Λόντρα,
ὅμως Ἐμμερὲ Ρωμηοὶ πᾶνε τοῦ Λευτέρη κόντρα.

Ἐδῶ ποῦ λές τὸν κρίνουν μὲ κρίσεις δυσμενεῖς
κατὰ Ρωμηοὶ Βαρῶνοι,
ποῦ σήμερα, κωθῶνι,
στενοὶ τῶν Χοεντζόλλερν ἐβγήκαν συγγενεῖς.

Σαίτους ὁ Κρητικός καθόλου δὲν ἀρέσει
κι' ὁ νοὺς των δὲν μπορεῖ καὶ τώρα νὰ χωρέσῃ
πῶς εἶναι δυνατόν τόσον πολὺ βρε βλάκα,
νὰ τιμηθῇ κι' ἡ βράκα.

Ἐλεγαν πῶς καθέννας σὲ Λόντρα καὶ Παρίσι
ἐκεῖνον τὸν προδότη τὴν ῥάχη θὰ γυρίσῃ.

Ἐλεγαν πῶς παντοῦ τὴν πόρτα θὰ τοῦ κλείσουν
καὶ μήτε θὰ δεχθοῦν μαζί του νὰ μιλήσουν.

Ἐλέγανε πῶς δὲν θὰ πῇ τῶν εὐγενῶν ἡ κρέμα
τόσα θαυμαστικά;
σὲ τοῦτον τὸν βρακά;
ὁποῦ δὲν ἔχει μέσα του τῶν Ἐμμερὲδων αἷμα.

Ἐφώναζε καὶ κάθε μιὰ μαῖμοῦ κοκκινοκόλλα
ὅτι τὰ κατορθώματα τῆς παληοβράκας ὅλα
δὲν εἶναι παρὰ μόνιμοι, δὲν εἶναι παρὰ πλάη,
κι' ὁ Λόυδ Τζώρτζ γιὰ σίγουρα τζορτζίνα θὰ τὸν κάνῃ.

Κι' ἂν κι' ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του κι' ἀπὸ τοὺς Γερμα-
λέγεται πρῶτος νοῦς, [νοῦς
ἐφόσον κι' οἱ ἴδιοί μας Βαρῶνοι, μίο κάρο,
ὁποῦ συχνὰ σὲ κάνουν νὰ νοιώθῃς ἀναγοῦλα,
λένε γιὰ τὸν Λευτέρη πῶς εἶναι γιὰ τὸ κάρο,
θὰ πῇ κι' αὐτὸς πῶς εἶναι μιὰ μεγάλη νοῦλα.

Ἐφόσον ἡ Μαρία τῶν καθ' ἡμᾶς Βαρῶνων
σοῦ δείχνουνε τὴν ῥάχη
καὶ σ' ἔχουν στομάχι,
δὲν ἔχεις διόλου κῦρος καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Ἐκεῖν' οἱ κύκλοι μόνον
τῶν καθ' ἡμᾶς Βαρῶνων
ἔχουν, καθὼς γνωρίζεις, τὸν νοῦ τὸν ντιλικάτο,
τὴν κρίσι τὴν μεγάλην
κι' ἐνὰ σωστὸ κεφάλι,
ὁποῦ ποτὲ δὲν εἶναι μὲ κοπριαῖς γεμάτο.

Τοῦτον ἡ γνώμης ἔχεις ὅτι πολὺ βαρύνουν
κι' ἐφόσον ὅ,τι κάνεις μηδαινὸν τὸ κρίνουν,
οἱ θαυμασμοὶ τῶν ξένων δὲν ὀφελοῦν, καὶ αὐτὴν
σὲ λένε σὺς Εὐρώπας τὸν πρῶτον διπλωμάτην.

Ἐκεῖνον ἡ παρὰ,
ὀντάριον χυδαῖον,
κάνει καὶ τὸν κουρέα
πολιτικὸν σπουδαῖον.

Αὐτοὶ καὶ τὸν Ἑγγλέσι
τὸν ἐβγάλαν στὴ μέση.
κι' ἐκρέμασε στὰ ῥάφια
ψαλλίδια καὶ ξουράφια,
κι' ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα μὲς στὴν πολιτικὴ
καὶ στὴ διακομιὰ τὴν ἑξωτερικὴν.

Αὐτοὶ ποὺ λὲς ἀνέδειξαν πολιτικούς μεγάλους
καὶ μερικούς δασκάλους,
καὶ καθεμῆς Γραμματικῆς ἀφῆκαν ἐγχειρίδια
καὶ κλέη τοὺς ἐπύθονταν τῆς Βουλγαρίας αἶδια,
κι' ἄρπαξαν ἐγχειρίδιον, στυλῆτο δηλονότι,
γὰρ νὰ τρυπήσουν διαμπὰξ τοὺς φίλους τοῦ προδότη.

Κι' ἐξαίροντες 'στοὺς μαθητὰς τὰς νίκας τῶν Βουλγά-
[ρων
τοὺς ἐσπρωγναν 'στ' ἀνάθεμα νὰ τρέξουν ἄρον ἄρον,
ἀλλέως ἐκινδύνευαν, ἀγαπητὲ κολλήγα,
νὰ δοῦνε τὰ κεφάλια τῶν σπασμένα μετ' ἡ γήγα.

Τί δόξης ξεφαντώματα,
τί δοξασμένοι χρόνοι
Βαρῶνων φρενιασμένων.

Κι' ἀπὸ νηπίων στόματα
ἤθελαν οἱ Βαρῶνοι
νὰ καταρτίσουν αἶνον.

Καὶ καλογέρους ἔφεραν μέσ' ἀπὸ μοναστήρια
κι' ὥπλισαν τραγογένηδες μετ' ἑξήμη μαχητῶν,
κι' ἐσήκωσαν τὰ ράσα τῶν κι' ἄφησαν τὰ ψαλτήρια,
κι' ἔψαλαν μετὰ κατάνυξιν τοὺς γυιούς τῶν Αἰτῶν.

Αὐτοὶ 'στοὺς λαβυρίνθους μιᾶς πολιτικῆς
ἐξόχως ἐθνικῆς
ὠδήγησαν μετ' ἰτίους
πολλοὺς ἀνεκτιμήτους
τῶν ἀγνίων ἱππότες
κι' ἄβροὺς χασιμοπότες.

Ἐμύησαν μετ' ἄντρο καὶ κάτι καλιακουδες
καὶ μερικαῖς μοδίστραις,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πλύστραις,
πρὸς δὲ κλεφτοκοτάδες καὶ κλεφτοκοκοροῦδες.

Ἐκείνων ἡ πολιτικὴ
δὲν πῆγε 'στὰ χαμένα,
κι' ἂν πᾶς ἀπὸ τὴν Κορσικὴ
προσκύνα καὶ γὰρ μέγα
τὸν Γούναρη, τὸν Δούσμανη, κι' ἐκείνον τὸν Σαγιᾶ,
καὶ μετ' ὅττις λύπαις τῆς βαρβαρίας
σφίξε καμπόσαις ποτηριαῖς
εἰς ὅλων τὴν ὑγεία.

Ναί, μιὰ φορὰ πολιτικοὶ καὶ πρώτης διπλωμάται,
κι' ὅχι σὰν τὸν Λευτέρη,
ποῦ τίποτε δὲν ξέρει,
κι' ἐν τούτοις 'στοὺς κουτόφραγκους μεγάλως ἐκτιμᾶ-
[ται.

Αὐτοὶ, ξερὸ κεφάλι,
λογίζονται μεγάλοι
'στοὺς κύκλους τῶν Βαρῶνων, 'στῶν Ἐμιγκρὲ τὴν
[σφαῖραν,
κι' ἄς λένε 'στὴν Εὐρώπην κλεινὴν προσωπικότητα
τῆς Κρήτης τὸν προδότην, ὅπου πανελευθέρων
θέλει καὶ τὴν Ἑλλάδα κι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Κι' ἂν 'βροῖς καὶ ἀποιοὺς Ἐμιγκρὲ δικοὺς μας ἐκείπερα,
ποῦ καθεστῶτων ἀλλαγαῖς προσμένουν νύκτα μέρα,
ἀμέσως σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶς νὰ τοὺς φιλήσης,
καὶ πὲς τοὺς μυστικά
ὅτι μᾶς ἐνθουσίασαν τῆς τέως Βασιλείσσης
τὰ κρυπτογραφικά.

Πλὴν ἐγὼ τραγουδιστὴς πολιτῶν φιλελευθέρων
καὶ δυσκόλως ὑποφέρων
τοὺς ζυγούς τοὺς σωτηρίους Αὐλικῶν Καγκελαρίων
κι' ἄλλων Σφουγγοκολαρίων.

Μέσα 'στὴν ἀγρίαν πάλην,
ὅπου τὴν κυτῆς καὶ φοῖτεις,
μεγαλύνω τώρα πάλιν
τὸν μεγαλουργὸν τῆς Κρήτης.

Καὶ γελῶ Καισαρισμούς,
καὶ γελῶ δεσποτισμούς,
ποῦ μᾶς σκιάζουν μετ' ἡμαίρια.

Καὶ δὲν θέλουν νᾶχουν φίλους,
παρὰ δούλους, παρὰ σκύλους,
νὰ τοὺς γλείφουνε τὰ χέρια.

Καὶ καμπόσαις ποτηρίαῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαῖς.

Ἐνότης Κορσικῆ,
ἐφημερίς σπουδαία,
ποῦ Παγελληνικὴ
τὴν δύναμιν ἴδω,
'στὸν ἐπὶ τοῦτον τῆς χρόνον περὶ μετ' ἡ νικητήρια,
ἐφ' ᾧ πολλοὶ τῆς στέλλουν θερμὰ συγχαρητήρια.